

vitne om evangeliets gjengivelse, visste de at evangeliet var sant.

De visste også at uansett hvilke prøvelser eller vanskeligheter som ville komme, ville de bli velsignet for å være tro mot pakten. Det virker nesten som om de hadde hørt ordene til vår profet i dag, som sa: "Intet offer er for stort... for å motta templets velsignelser" (Thomas S. Monson, "Det hellige tempel – et fyrtårn for verden," *Liahona*, mai 2011, 92).

To-pundmynten i Storbritannia har inngravert "Står på kjempers skuldre". Når jeg tenker på våre store pionerforfedre, føler jeg at vi *alle* står på skuldrene til kjemper.

Selv om formaningen kom fra et brev fra Robert Harris, tror jeg at utallige forfedre ville sende samme budskap til sine barn og barnebarn: Vi må ikke glemme de opplevelser vi har hatt i templet, og vi må ikke glemme de løfter og velsignelser som kommer til hver enkelt av oss på grunn av templet. Heller ikke må vi glemme at vi blir ledet av en Guds profet.

Jeg vitner om at vi *blir* ledet av en Guds profet. Herren har gjenopprettet sin kirke i de siste dager gjennom profeten Joseph Smith, og vi må ikke glemme at vi har blitt ledet av en ubrutt kjede av Guds profeter fra Joseph til Brigham og gjennom hver etterfølgende Kirkens president til vår profet i dag – Thomas S. Monson. Jeg kjenner ham, jeg hedrer ham, og jeg er glad i ham. Jeg vitner om at han er Herrens profet på jorden i dag.

Det er mitt hjertes ønske at vi, sammen med mine barn og barnebarn, vil hedre arven etter våre rettskafne forfedre – de trofaste mormonpionerene som var villige til å legge alt på alteret for å gi sitt offer og forsvare sin Gud og sin tro. Jeg ber om at vi alle må være tro mot den pakt våre fedre har elsket. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

Av eldste L. Tom Perry
i De tolv apostlers quorum

Lydighet ved vår trofasthet

Lydighet er et symbol på vår tro på den høyeste myndighets, eller Guds, visdom og kraft.

De familiens hjemmeaftener søster Perry og jeg har hatt hver mandag kveld, har plutselig økt i omfang. Min bror, hans datter, Barbaras bror og en niese og hennes mann har flyttet inn i leilighetskomplekset vårt. Det er den eneste gangen jeg har vært velsignet med å ha familie som bor i nærheten siden jeg var gutt. Da bodde familien i samme kvartal som flere medlemmer av min mors slekts familie. Bestefar Sonnes hjem var naboen mot nord, og tante Emmas hjem var naboen mot syd. På sydsiden av kvartalet bodde tante Josephine, og på østsiden av kvartalet bodde onkel Alma.

I løpet av min barndom var vi daglig sammen med medlemmer av den utvidede familien og delte øyeblikk under arbeid, lek og besøk. Vi kunne ikke gjøre mye ugagn uten at en rapport nådde våre mødre veldig fort. Vår verden er annerledes nå – medlemmene i de fleste familier bor spredt. Selv om de bor relativt nær hverandre, er det ikke ofte at de bor vegg i vegg. Likevel må jeg tro på at min barndom og min nåværende situasjon lignet litt på himmelen, med kjære familie-medlemmer som bor i nærheten av

hverandre. Det er en konstant påminnelse for meg om familieenhetens evige natur.

I min oppvekst hadde jeg et spesielt forhold til min bestefar. Jeg var eldste sønn i familien. Jeg skuffet snø fra gangveiene om vinteren og tok vare på plenen om sommeren utenfor vårt hjem, bestefars hjem og hjemmene til mine to tanter. Bestefar pleide å sitte på verandaen mens jeg klippet plenen hans. Når jeg var ferdig, pleide jeg å sette meg på trappen og snakke med ham. Disse øyeblikkene er verdifulle minner for meg.

En dag spurte jeg bestefar hvordan jeg kunne vite om jeg alltid gjorde det rette, ettersom livet byr på så mange valg. Slik bestefar hadde for vane, svarte han med å fortelle om livet på gården.

Han lærte meg om å trene opp et hestespann slik at de ville samarbeide. Han forklarte at et hestespann alltid må vite hvem som bestemmer. En av nøklene til å ta kontroll og lede en hest er en sele og et bittel. Hvis en av hestene noensinne tror at den ikke behøver å adlyde kuskens vilje, vil aldri spannet trekke og samarbeide for å oppnå full yteevne.

La oss se nærmere på lærdommen bestefar ga meg ved hjelp av dette eksemplet. Hvem er hestespannets kusk? Bestefar mente at det er Herren. Det er han som har en hensikt og en plan. Han er også den som trener og utvikler hestespannet, og dernest hver enkelt hest. Kusken vet best, og den eneste måten for en hest å vite at den alltid gjør det rette, er å være lydige og følge kuskens anvisning.

Hva var det bestefar sammenlignet en sele og et bisschen med? Jeg trodde da, slik jeg tror nå, at bestefar lærte meg å følge Den hellige ånds tilskyndelser. Han tenkte på selen og bisselet som åndelige. En lydige hest som tilhører et godt trent hestespann, trenger bare et lite napp fra kusken for å gjøre nøyaktig det han vil den skal gjøre. Dette lille nappet tilsvarer den milde, lave røsten som Herren taler til oss med. Av respekt for vår handlingsfrihet er det aldri et kraftig rykk.

Menn og kvinner som ignorerer Åndens milde tilskyndelser, vil ofte

lære, slik den fortapte sønn lærte, ved hjelp av de naturlige konsekvensene av ulydighet og et løssluppent liv. Det var først etter at naturlige konsekvenser ydmyket den fortapte sønn at han "kom til seg selv" og hørte Åndens hvilsken be ham vende tilbake til sin fars hus (se Lukas 15:11–32).

Så lærdommen bestefar ga meg, var alltid å være rede til å motta Åndens forsiktige napp. Han lærte meg at jeg alltid ville motta en slik tilskyndelse hvis jeg noensinne skulle komme ut av kurs. Og jeg ville aldri gjøre meg skyldig i mer alvorlige synder hvis jeg lot Ånden veilede meg i mine avgjørelser.

I Jakobs brev 3:3 leser vi: "Når vi legger bisschen i munnen på hestene, for at de skal lystre oss, så styrer vi også hele kroppen deres."

Vi må være følsomme overfor våre åndelige bisler. Selv med det minste napp fra Mesteren, må vi være villige til å forandre kurs fullstendig. For å lykkes i livet, må vi lære ånd og legeme

å samarbeide i lydighet mot Guds bud. Hvis vi gir akt på Den hellige ånds milde tilskyndelser, kan det forene ånd og legeme i en hensikt som vil veilede oss tilbake til vårt evige hjem for å bo hos vår evige Fader i himmelen.

Vår tredje trosartikkel lærer oss viktigheten av lydighet: "Vi tror at hele menneskeheten kan bli frelst gjennom Kristi forsoning ved å adlyde evangeliets lover og ordinanser."

Den slags lydighet min bestefar beskrev i eksemplet om et hestespann, krever også spesiell tillit – det vil si absolutt tro på spannets kusk. Lærdommen bestefar ga meg, hentydet derfor også til evangeliets første prinsipp – tro på Jesus Kristus.

Apostelen Paulus sa: "Tro er full visshet om det en håper, overbevisning om ting en ikke ser" (Hebreerne 11:1). Så brukte Paulus Abel, Enok, Noah og Abraham som eksempler for å undervise om tro. Han dvelte ved historien om Abraham, for Abraham er de troendes far:

“Ved tro var Abraham lydige da han ble kalt, så han drog ut til det sted han skulle få til arv. Og han drog av sted uten å vite hvor han skulle komme.

Ved tro levde han i løftets land som i et fremmed land...

Ved tro fikk også Sara kraft til å bli mor for en ætt, og det til tross for sin høye alder. For hun aktet ham trofast som hadde gitt løftet” (Hebreeerne 11:8–9, 11).

Vi vet at gjennom Abraham og Saras sønn, Isak, ble et løfte gitt til Abraham og Sara – et løfte om en slekt “så tallrik som stjernene på himmelen og som sanden ved havets bredd, som ikke kan telles” (se vers 12; se også 1 Mosebok 17:15–16). Så ble Abrahams tro prøvet på en måte som mange av oss ville betrakte som utenkelig.

Jeg har ved mange anledninger tenkt på historien om Abraham og Isak, og jeg tror fortsatt ikke jeg fullt ut forstår Abrahams trofasthet og

lydighet. Kanskje jeg kan forestille meg at han trofast pakker for å dra tidlig en morgen, men hvordan tok han alle de skrittene sammen med sin sønn Isak i løpet av den tre dager lange reisen til foten av Moria-fjellet? Hvordan klarte de å bære ved til bålet oppe i fjellet? Hvordan klarte han å bygge alteret? Hvordan klarte han å binde Isak og legge ham på alteret? Hvordan forklarte han for Isak at han ville være offeret? Og hvordan hadde han styrke til å løfte kniven for å ofre sin sønn? Abrahams tro gjorde ham i stand til å følge Guds ledelse med nøyaktighet frem til det mirakuløse øyeblikk da en engel ropte fra himmelen og bekjentgjorde for Abraham at han hadde bestått sin opprivende prøve. Og så gjentok Herrens engel løftet i paktens med Abraham.

Jeg forstår at utfordringene knyttet til å ha tro på Jesus Kristus og lydighet vil være vanskeligere for noen enn for andre. Jeg har nok av år med erfaring

til å vite at hesters personligheter kan være svært forskjellige, og derfor kan noen hester være lettere eller vanskeligere å trene. Mangfoldet av mennesker er imidlertid langt større. Hver av oss er en sønn eller datter av Gud, og vi har en unik førjordisk og jordisk historie. Følgelig er det svært få løsninger som passer alle. Jeg er fullstendig klar over at livet består av prøving og feiling, og ikke minst et konstant behov for evangeliets andre prinsipp, nemlig omvendelse.

Det er også sant at tiden da bestefar levde var en enklere tid, spesielt når det gjelder valgene mellom rett og galt. Selv om noen svært intelligente og innsiktsfulle mennesker kan tro at vår mer komplekse tid krever stadig mer komplekse løsninger, er jeg langt fra overbevist om at de har rett. Mitt syn er snarere at dagens kompleksitet krever større enkelhet, som svaret bestefar ga på mitt oppriktige spørsmål om hvordan jeg kunne vite forskjellen

mellom rett og galt. Jeg vet at det jeg har å tilby i dag er en enkel formel, men jeg kan vitne om hvor godt den fungerer for meg. Jeg anbefaler den for dere, og utfordrer dere til og med til å prøve mine ord, og hvis dere gjør det, lover jeg at de vil gjøre deres valg klare når dere blir bombardert med alternativer, og lede til enkle svar på spørsmål som forvirrer de lærde og dem som tror de er kloke.

Altfor ofte ser vi på lydighet som passivt og tankeløst å følge ordrene eller forskriftene til en høyere myndighet. Egentlig er lydighet på sitt beste et symbol på vår tro på den høyeste myndighets, eller Guds, visdom og kraft. Da Abraham viste urokkelig trofasthet og lydighet mot Gud, selv da han ble befalt å ofre sin sønn, reddet Gud ham. Når vi viser vår trofasthet ved lydighet, vil Gud på lignende måte til syvende og sist redde oss.

De som stoler utelukkende på seg selv og bare følger sine egne ønsker og tilbøyeligheter, er svært begrenset i forhold til dem som følger Gud og benytter seg av hans innsikt, kraft og gaver. Det har blitt sagt at en som bare er opptatt av seg selv, har svært lite å by på. Sterk, proaktiv lydighet er alt annet enn svak eller passiv. Den er vårt middel til å erklære vår tro på Gud og kvalifisere oss til å motta himmelens krefter. Lydighet er et valg. Det er et valg mellom vår egen begrensede kunnskap og styrke, og Guds ubegrensede visdom og allmakt. Ifølge den lærdom som bestefar ga meg, er det et valg å oppfatte det åndelige bisselet i munnen og følge kuskens anvisning.

Måtte vi bli arvinger til Abrahams pakt og ætt ved vår trofasthet og ved å motta det gjengitte evangeliums ordinanser. Jeg lover at det evige livs velsignelser er tilgjengelige for alle som er trofaste og lydige. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av eldste Lawrence E. Corbridge

i De sytti

Profeten Joseph Smith

Åpenbaringene som ble utøst over Joseph Smith, bekrefter at han var en Guds profet.

Det første syn

En ung gutt leser Bibelen, og blikket fester seg ved et bemerkelsesverdige skriftsted. Dette er et øyeblikk som kommer til å forandre verden.

Han er ivrig etter å få vite hvilken kirke som kan lede ham til sannhet og frelse. Han har prøvd nesten alt annet, og nå vender han seg til Bibelen og leser disse ordene: “Om noen av dere mangler visdom, da må han be til Gud – for Gud gir alle,

villig og uten bebreidelse – og så skal han få den.”¹

Han reflekterer over dem om og om igjen. Det første glimt av lys trenger gjennom mørket. Er dette svaret, veien ut av forvirring og mørke? Kan det være så enkelt? Be til Gud, og han vil svare? Omsider bestemmer han seg for at han må be til Gud eller for alltid forbli i mørke og forvirring.

Enda så engstelig som han er, løper han ikke til et fredelig hjørne og ramser opp en oppjaget bønn. Han er bare 14, men selv om det haster å få vite, er han ikke forhastet. Dette skal ikke bli en hvilken som helst bønn. Han bestemmer seg for hvor han skal gå og når han skal gjøre det. Han forbereder seg til å snakke med Gud.

Og så kommer dagen. Det er “en skjønn og klar morgen tidlig om våren [1820].”² Han går alene inn i skogens stillhet i nærheten, under trærne som tårner over ham. Han når stedet som han tidligere har utpekt. Han kneler og uttrykker sitt hjertes ønsker.

Han beskriver det som skjer så, med følgende ord:

“Jeg så en lysstøtte rett over mitt hode, klarere enn solen, stige ned inntil den hvilte på meg

... Da lyset hvilte på meg, så jeg to personer hvis glans og herlighet

